

תת"ע 8185/12/16 - עובידה דיאב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 8185-12-16 מדינת ישראל נ' דיאב עובידה
תיק חיצוני: 13210137736

בפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
מבקש עובידה דיאב
באמצעות עו"ד ח' פייסל
נגד
משיבה מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המבקש.

לאחר עיון בבקשה ובתיק בית המשפט, אין בידי להיעתר לבקשה.

בהתאם להזמנה לדין וכתב האישום, הואשם המבקש כי ביום 10.11.16 נהג ברכב כשתוקף רישיונו פקע ביום 25.11.12, וחלפו למעלה מ- 6 חודשים מיום פקיעתו.

אביא בקצרה את השתלשלות העניינים.

לדיון שנקבע ביום 18.10.17 לא התייצב המבקש, על אף שלמבקש ולסנגורו דאז, עו"ד עואד ח'לאד, היה ידוע על מועד הדיון. הדיון נדחה לתאריך זה לאחר שסנגורו דאז הגיש בקשה לדחיית דיון לצורך צירוף תיק זה עם תיק נוסף שמספרו 16-07-2772 (להלן - התיק הנוסף).

נוכח אי התייצבות המבקש, ביום 18.10.17 הוריתי על הוצאת צו הבאה כנגדו ודיון ההקראה נדחה ליום 2.1.18. בינתיים הוגשו בתיק, מטעם עו"ד אבו רומי, שתי בקשות לביטול פסק הדין, אשר התברר כי הן היו אמורות להיות מוגשות בתיק הנוסף, ובית המשפט אף ציין בהחלטתו כי הוגשה בקשה שאינה רלוונטית.

ביום 2.1.18, לאחר שהמבקש לא התייצב שוב, הוצא נגדו צו הבאה בשנית. ביום 7.1.18 הגיש עו"ד אבו רומי, בקשה לביטול צו ההבאה. בבקשה נטען כי לאחר בדיקה התברר כי כנגד המבקש מתנהלים שני תיקי תעבורה, ופקידת המשרד שגתה ובקשה לדחיית דיון אשר הייתה אמורה להיות מוגשת במסגרת תיק זה הוגשה בתיק הנוסף.

בהחלטה מיום 24.1.18 בוטל צו ההבאה השני, נוכח צירוף התחייבות המבקש להתייצבות בדיון.

עמוד 1

חרף האמור, ביום 16.4.18 המבקש וסנגורו לא התייצבו לדיון והנאשם נשפט בהעדרו לפסילה לתקופה של 3 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך שנתיים וקנס בסך 1,500 ₪.

ביום 10.5.18 הוגשה בקשה זו, מטעם סנגורו הנוכחי של המבקש, עו"ד ח' פייסל. בבקשה צוין כי את המבקש ייצג בתיק זה ובתיק הנוסף עו"ד אבו רומי. בתצהיר המבקש צוין כי עורך דינו דאז של המבקש לא התייצב לדיון שנערך בעניינו וכי המבקש הבין מעורך דינו כי הפסילה בתיק הנוסף כללה גם את תיק זה וכי לא הייתה כל הצדקה לנהל שני הליכים במקביל, נגד המבקש המייחסים לו עבירה דומה.

כן נטען כי פקיעת הרישיון הייתה מחוסר תשומת לב.

בהתאם להחלטתי היה על המשיבה למסור תגובתה, אך עד היום זו לא נמסרה, ומכאן החלטתי על פי החומר המונח בפני.

הכרעה

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי מאפשר לדון אדם בהיעדר וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדר. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

"240. (א) בעבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמו לתאונת דרכים שבה נחבל אדם חבלה של ממש, בעבירות שנקבעו כעבירות קנס או בעבירות לפי חיקוק אחר ששר המשפטים, באישור ועדת החוקה חוק ומשפט של הכנסת קבע, יחולו סדרי דין אלה:

.....

(א) נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו;

(א) בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר.....

(ב) על פסק דין מרשיע שניתן לפי סעיף קטן (א), יחולו הוראות סעיף 130(ח) ו-(ט). נמצאו למדים כי בכל מקרה שנאשם הוזמן ולא הופיע לבית המשפט, הרי ניתן לדונו בהיעדר. אולם בית משפט רשאי לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר (את הכרעת הדין או את גזר הדין, או את שניהם).

אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין קבועות בס' 130(ח).

(ח) נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

הסעיף קובע שני טעמים המצדיקים ביטול פסק דין:

א. קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש במשפטו.

ב. גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

התנאים אינם מצטברים. מכאן שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערי ביהמ"ש בפניו, ביהמ"ש יעתר לבקשתו לביטול פסה"ד, גם אם אי התייצבותו נבעה מרשלנות בלבד. אולם אם אין קיים חשש כאמור נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור ידחה ביהמ"ש את בקשתו.

בבואו להכריע בבקשה, על ביהמ"ש לשקול מגוון רחב של שיקולים, ביניהם, חומרת העבירה, הזמן שעבר מאז נשפט, הבעיות הטכניות שמעורר הביטול, האינטרס הציבורי שביעילות הדיון לעומת אינטרס הנאשם, ועוד.

בעניין רע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל**, ציין בית המשפט כי תכליתו של סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי היא יעול ההליך הפלילי בעבירות קלות. ניתנת במסגרתו אפשרות לנאשם, אם הוא בוחר בכך, שלא להיות נוכח בעת הדיון כך שזה יתנהל בהיעדרו. הדין קובע שבמקרה כזה יראוהו כמודה בכל העובדות אשר בכתב-האישום, משמע: על הנאשם לדעת שאי-התייצבות כמותה כהודאה.

ומן הכלל אל הפרט

פסק הדין בתיק זה ניתן ביום 16.4.18, כאשר, כפי שצוין, המבקש וסנגורו הוזמנו כדן והמבקש התחייב להתייצב לדיון. לא מצאתי כי הונח בפני נימוק כלשהו שבכוחו להוות הצדקה להיעדרות מהדיון, בפרט, כאשר נגד המבקש הוצאו בעבר שני צווי הבאה.

בתת"ע 11-06-4690 **מדינת ישראל נ' זינגר** (21.3.12), שם הוגשה בקשה לביטול פסק דין בטענה כי הסנגור סבר כי הדיון נדחה למועד אחר, עמד בית המשפט על כך כי **בלבול, שגיאה בתאריך הדיון ואף שגיאה ברישומו של סניגור**, לא הוכרו ע"י ביהמ"ש העליון כעילה לביטול פסק דין שניתן בהעדר (רע"פ 3490/09 **אברהם גל נ' מדינת ישראל**).

בנוגע לאי התייצבות נאשם צוין שם כי משניתן לנאשם יומו והוא לא משכיל לנצלו אין לו אלא להלין על עצמו:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדן, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט" (מתוך רע"פ 05/9407 **קינג אללה נ' מדינת ישראל**; ראה גם: ר"ע 85/418 **פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט (3) 279, עמוד 280).

בענייננו, אין מקום לטענה כי המבקש סבר כי גזר הדין בתיק הנוסף, כולל גם תיק זה, אך שכך לכאורה נמסר לו מסנגורו. מעבר לכך שדבר זה לא הוכח בפני, חלה על המבקש החובה לעקוב אחר התנהלות ההליכים העומדים

ותלויים נגדו, ומשלא עשה כן, אין לו אלא להלין על עצמו.

עיוות דין

ב"כ המבקש הוסיף כי פקיעת הרישיון נעשתה מתוך חוסר תשומת לב. לא מצאתי כי יש די בטיעון זה לבסס את סיכויי הגנת המבקש.

על הטעמים והראיות שיש על הטוען לעיוות דין, להציג בפני בית המשפט, עמד בית המשפט ברע"פ 8472/17, רע"פ 8478/17 ורע"פ 8479/17 מדינת ישראל נ' סאלם ואח' (להלן - עניין סאלם):

"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה". (הדגשה שלי - א.ט.ג.).

במקרה דנן, לא הוצגו בפני מסמכים וראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה, כך שגם על פי החלופה השנייה, העשויה להצדיק ביטול פסק דין - חשש לעיוות דין - לא מצאתי לנכון לקבל את הבקשה.

באשר לעונש, גם כאן אין חשש לעיוות דין - המבקש הורשע בגין נהיגה כשרישיונו פקע כ - 4 שנים קודם לכן.

בגין עבירה זו נדון לפסילה בת 3 חודשים, פסילה מותנית, בת 3 חודשים, למשך שנתיים, ותשלום קנס בסך 1,500 ₪. בנסיבות העניין, מצאתי את הענישה מידתית וסבירה.

לעניין טענת ב"כ המבקש בדבר פגיעה קשה בפרנסת המבקש, בית המשפט בעניין סאלם דחה טענה זו בקובעו כי אין בה כדי להוביל למסקנה כי מדובר בעיוות דין.

לסיכום, נוכח האמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ז' תמוז תשע"ח, 20 יוני 2018, בהעדר הצדדים.